משניות מבוארות

מסכת מעשר שני פרק א

אמר רבן שמעון בן גמליאל, במה דברים אמורים שׁשׁקלקה עד שׁלא הגיע לגת שמעון חייב לעשר, בזמן שׁקנה גם קרקע גם הפרות. אבל בזמן שׁלא קנה קרקע, אפילו אם לקח הפרות עד שׁלא בא לעונת המעשרות, פטור מלעשר. כיון שׁאין לו בגוף הקרקע כלום, רבי אומר, אף אם לקח אותו עם הקרקע חייב לעשר בא לעונת המעשרות שׁנתוסף חייב לעשר לפי חשבון שׁנתוסף בו. אמר לו רשׁבון גמליאל, מי שׁמרשׁו פי׳ אחר במשׁנה ולפי זה אף כשׁלקחם לפני עונת המעשרות, אינו חייב לעשר רק לפי חשבון יין׳׳ש:

**ז) המתמצת שׁנתן מים שׁל שׁמרי יין שׁאינם מעשׁרים ונתן מים במדה׳׳ם לפי חשבון מדו׳׳ם, כגון שׁנתן ג׳ כדי׳׳ם מים ליין ומצא ג׳ כדי׳׳ם של יין, או אפילו ג׳ וחצי פטור מלעשר, דטעם שׁמרים שׁל טבל לא חשׁיבי׳ רק קיזוב׳׳א, רבי יהודה מחיב, דאי אפשׁר שׁיצאו כל המים שׁבתוך השׁמרים, ונשׁאר מזיגת יין במים וחייב לעשר (תרומה גדולה׳׳א יפרישׁ יין דנטלת באמצע כבר נתן על הכל וכדלעיל במשׁנה ד׳) (תוי׳׳ט), מצא יותר על די׳׳ם מדו׳׳ם, כגון שׁנתן ג׳ כדי׳׳ם והוציא ד׳ כדי׳׳ם, מוציא לעין אחר לפי חשׁבון מיין במקום אחר לפי חשׁבון היין שׁהוציא דהיינו מה שׁהוסיף על המים, ומא׳׳ם מוציא מעין שׁמה שׁמוציא מים ויין מערבין צריך להוציא כנגד כלו׳׳: ז) חורי הנמלים שׁלנו בצד הערמה שׁעליהם הלילה, בצד הערמה המחיצת במעשׁר שׁהערמה עמדה ליד חורי הנמלים במשׁך לילה ומצא שׁם תבואה, הרי אלו חייבים בתרומות ומעשׁרות, שׁידוע שׁמדבר הגמוז בכרי, היו גוררין על הלילה (ולכן אזלינן כאן בתר קרוב): ח) שום בעל בכי חריף שׁהאוכלו בוכה, ושׁם מקרשׁים שׁם מקום מהרי לבנון שׁבערבי קורין ללבנון בעל ביף, ובצל של מקום שׁנקרא רבקא, וגרוסין הקילקין של מקום הנקרא קלקי, והן מרבעות, הרי אלו פטורים מן המעשׁרות, שׁחזקתן מן הנכרי, רבי מאיר אומר, אף הקרקס מין ממיני הכרוב, רבי יוסי אומר, אף הקיוסנים ממיני הקדרים, הרי אלו פטורים מן המעשׁרות, ונלקחים מכל אדם בשׁביעית, אפילו מן האדם החשׁוד, מפני שׁאינן נזרעים, וחזקתן מן הנכרי׳׳ם, ולא קנה מעשׁר. ובמה׳׳ם מדברים שׁאינן נלקחים לזרעיה, זרע לוף מין בצל הצלינין השׁוטה, אבל לוף הפקה חיב, והרמב׳׳ם מפרשׁ זרע בגר׳׳א), לקח בדי׳׳ם הוא שׁם פחותות, אם אפילו לקח סתומות מקום שׁדרכן למכר פחותות, כיון שׁדרכן למכר פחותות מוכן מצאן מדבר החנגא מדברים שׁאינן לזריעה, זרע לוף מין בצל הצלינין השׁוטה, אבל לוף הפקה חיב, והרמב׳׳ם מפרשׁ זרע בגר׳׳א), לקח בדי׳׳ם לוף שׁיש לו שׁרש עליון ותחתון, וכן זרע בצלים, זרע בצלים, זרע לפת וצנונות, ושׁאר זרעוני גנה שׁאינן נאכלים, פטורים מן המעשׁרות, ונלקחין מכל אדם בשׁביעית, שׁחזקתן מן הנכפר, שׁאם על פי שׁאביהן תרומה, שׁזרע אחד המינים לבלו מתרומה הרי אלו הזרעים יאכלו לזרים, דלא אמרינן גזרו׳׳ל תרומה תרומה, רק בדבר הראוי לאכילה:

פרק א אחד שׁהפרשׁ מעשׁר ראשׁון ונתנה ללוי׳, מפרשׁ מעשׁר שׁני אחד מעשׁר שׁנשׁאר׳׳, והוא נשׁאר אצל הנבלים, וצריך להעלותו לירושׁלים. או לפדותו, ונעלין המעות ולקנות בהם אכל ואכלו בירושׁלים, ופרות אלו הם ממון

כמבאר במ׳׳ה, ומשׁהחמיץ, וקבל טעם מהנעבדים דינו כיין, ולכן נלקח בכסף מעשׁר, ובתנאי שׁיש לחלוחית ענבים שׁנותן שׁלש מדות מים ומוציא מהם ב׳ מדות, ובקפות מזה הוי קיזוב בעלמא: **ד) הולקח חיה** שׁאין קרבן מן החיה, או שׁלקח בהמה לבשר תאוה, ולא לשׁלמים, קנסו אותו חכמים לא יצא העור לחין, ולא קנה מעשׁר, דאי׳׳ל דלא קנה מעשׁר, דאי׳׳ל שׁיצא העור לחין (ויש׳׳ן גר׳׳א), לקח בדי׳׳ם הוא שׁם פחותות, אם אפילו לקח סתומות מקום שׁדרכן למכר פחותות, כיון שׁדרכן למכר פחותות מוכן מצאן מדבר החנגא הקנקן, והוי כקונה מעשׁרות מעשׁר שׁני קנקן, ויאכל בגבולו דמי הקנקן בקדשׁת מעשׁר שׁני, סלי זיתים וסלי ענבים שׁלקחן מכסף מעשׁר שׁני עם הכלי, לא יצאו דמי הכלי לחין, דדן דבר למכרן עם הסל, והוי כקונה פרות לחוד וסל לחוד, וצריך בדמי הסלים לקנות דברי מאכל ויאכלם בקדשׁת מעשׁר שׁני: **ה) כתיב בתורה** (דברים י״ד כ״ו) "ונתת הכסף בכל אשׁר תאוה נפשׁך" בכל כל דבר, ולכן ובצאנו ובבקר ובשׁכר׳׳ פרט "ובכל אשׁר תשׁאלך נפשׁך", כלל ופרט, וכלל, ופרט, כל דבר שׁהוא כעין הבקר, שׁדומה לבקר דהיינו שׁהוא פרי מפרי אחר, וגדולי קרקע שׁנזונין המינים הן הקרקע כצאן, ומתקים שׁאינו מתקלקל עד שׁבא לירושׁלים, ומלוא מן הקרקע, דדבר הראוי לאכילה לפיכך הלוקח מעשׁרות מעשׁר שׁני מים, ומלח, שׁאינם גדולי קרקע, ופרות המחברים שׁדבר הקנוי במעשׁר אינו נפדה כשׁהוא טהור (כס׳׳פ מ׳׳ש) **ו) וכן הדין הלוקח בהבה**, חוץ לירושׁלים מעשׁרות מעשׁר שׁני, שׁוגג, יחזרו דמיו למקומן, דהיינו מקח טעות, ואם לקחן מזיד, תעלה ותאכל במקום, דהיינו ירושׁלים ואם אינו מזיד, יטמתין עד שׁתמצאו אח׳ הקנה עד שׁיבא הטור שׁגם בעורה אסור: **ז) אין לוקחין עבדים, ושׁפחות, וקרקעות, והבהמה טמאה, מדמי מעשׁר שׁני**, שׁאינם אכל, **ואם לקח**, והמוכר נמצא במקום רחוק שׁאינו יכול לחזיר׳׳ן הדמים, **אם** שׁלקח מזיד, **יאכל כנגדן**, בירושׁלים בקדשׁת מעשׁר שׁני, ויקח מעות משׁלו, ויאמר מן המעות שׁהמעות ביד מוכר יהיו מחוללות אלו, ויאכלם בירושׁלים (ר׳׳ש), **אין מביאין** שׁני תורים או שׁני בני יונה שׁמביאין **זבן, וכן וקני זבות, וקני** הקנים שׁקרבנות אלו הוא חיב להביאם אינו יכול להביא חוטותיו **מדמי מעשׁר שׁני, ואם הביא, יאכל כנגדן**, פרות אחרים בקדשׁת מעשׁר שׁני, **יאכל הכלי כל שׁהוא חוץ לאכילה ולשׁתיה ולסיכה** ולקחו אלו הם ממון

משניות מבוארות

מסכת מעשר שני פרק ב

פרק ב א) מעשר שני נתן לאכילה דכתיב (דברים י״ד כ״ו) "ואכלת שׁם", **ולשׁתיה** שׁהוא בכלל אכילה, **ולסיכה**, דקיפנין מקרא דסיכה שׁנאמר בכלל אכילה, וכן אם יש לו מאכל ממעשׁר שׁני שׁאינו ראוי לאכילה, אינו מחיב לאכלו, דאי׳׳ל דבר שׁאינו ראוי לאכילה שׁהוא אינו רשׁאי, והוא הדין לשׁתות דבר שׁדרכו לשׁתות, **ולסוך דבר שׁדרכו לסוך**, לכן **לא יסוך יין וחמץ**, דאין דרכו בסיכה, **אבל סך הוא את השׁמן**, שׁדרכו בסיכה, **אין מפסמין שמן של מעשׁר שני**, בבשׂמים הבבשׂמים טולעין מן המעשׁן ואינן נאכלים והוכך השׁמן **שׁל מעשׁר שני כדי שׁיהא** לאבוד, **ואין לוקחין בדמי מעשׁר שני שׁמן מפסם**, משום דאינן אלא למפנקים, וצריך להיות לכל נפש, **אבל מפסם הוא את היין**, שׁמעורב בו בשׂמים שׁאוכל גם את הבשׂמים, **נפל לתוכו** ליין **שׁל מעשׁר שני מחוץ לירושׁלים דבש וחבלין של חלין והשׁביחו**, ליין, משׁעיריו את היין לפני שׁבחו **את הבשׂמים** לפני נפלם, משׁעיריו אותו עתה ופודהו, **השׁבח לפי חשׁבון**, למשל לא היין היה שׁוה ב׳ טלעים, והבשׂמים טלע, נמצא הבשׂמים שׁליש מן כלו, ועתה אחר שׁהשׁביחם שׁוה טלע, נמצא שׁני שׁליש מן מעשׁר שׁני, ושׁליש חלין, ופודהו בארבעה טלעים ויוצא לחלין, וכן אותו החשׁבון בדמים **שׁנתבשׁלו עם הבפלוטות של מעשׁר שני, והשׁביחו** הדמים ויש בהן קדשׁה, **השׁבח לפי חשׁבון, וכל עשה** לפי **מעשׁר שׁני אפאפה והשׁביחה, כל מעשׁר שׁני שׁאפאה** בעצים של חלין, אין ידי חלין אלא כל **השׁבח לשׁני**, למעשׁר שׁני ופודה עם הפת בכל שׁויו דאין שׁבח עצים נכר בפת, **זה הכלל, כל שׁשׁבחו** שׁבח **של חלין** בבשׂמים, במעשׁר דהיינו שׁנתרבה כמות המעשׁר על ידי תערבתן במדה׳׳ה בבשׂקל, **השׁבח לפי חשׁבון. וכל שׁאין שׁבחו נכר**, כגון הפת **כל** שׁלא נתוסף כלום בשׁביל האפיה בעצים של חלין, ואף על פי שׁנתעלה בדמים מחמת הטעם, אין זה שׁבחו נכר: **ב) רבי שׁמעון אומר, אין סכין שׁמן של מעשׁר שני בירושׁלים**, דלא נתן רק לאכילה, **וחכמים מתירין, אמרו לו** חכמים **לרבי שׁמעון**, **כל** וחמר מה **הקל בתרומה חמורה** שׁאסור לזר כדתנן בס״ח דשׁביעית מ״ב "אבל סך הוא את השׁמן, **ולא בתרומה**, כל **מעשׁר שׁני הקל**, שׁמתיר לזר שׁיהא מתר בסיכה, **אמר להם**, רבי שׁמעון **מה**, הדמיון לו, **תלמד** זה מזה, **אם הקל לסוך בתרומה חמורה** משׁום שׁתרומה היא **מקום שׁהקל בה** גם **בבדרשׁנים ובחלין**, דקלקמן מ״ג ומ״ד ולכך לא מקל גם בסיכה בשׁמן של תרומה, **כל מעשׁר שׁני נקל לסוך במעשׁר שׁני הקל מקום שׁלא הקל בבדרשׁנים ובחלין**, דקלקמן מ״ג ומ״ד ולכך לא מקל גם בסיכה בשׁמן של מעשׁר שׁני: **ג) תלתן של מעשׁר שׁני, תאכל כשׁהן צמחונים**, ירקות שׁהם שׁעדין לא נתקשׁו ואז ראוים למאכל אדם, אבל אם מניחין אותן עד לאחר שׁנתקשׁו דאז אינו ראוי׳׳ן לאכילת אדם אינו פודין מעשׁר שׁני להאכילן לבהמה, **ושל תלתן**, שׁאין להן פדיון ומתר לאכלן אפילו כשׁהן ולקחו אלו הם ממון

גבה בהבצלים אוכלים משׁל גבה ולפיכך **א) מעשׁר שׁני, אין מוכרין אותו**, לאדם אחר שׁיעלנו לירושׁלים, **ואין משׁמשׁכנין אותו** בהלוואה, דכתיב בו בדרכה (דברים י״ד כ״ו) והוי דבר חשׁוב דאין ממשׁכנין אותו, אלא פחות שׁבבגלים, **ואין מחליפין אותו** שׁלא יאמר הילך שׁמן מעשׁר, שׁקל לך חלין מכמר, **ולא שׁוקלין בנגדו** סלע שׁהוא מסכף מעשׁר שׁני, נגד סלע חלין, משׁום בזוי מעשׁר, **ולא יאמר אדם לחברו** אפילו **בירושׁלים, הילך יין וזון לי שׁמן**, שׁהרי זה כמכר, **וכן שׁאר כל הפרות**, שׁל מעשׁר שׁני לא נחליפם מין בחברו, ואף על פי שׁחייב מעשׁר שׁלהן מדרבנן, אינו שׁדומה לחלוף, **אבל מותנין זה לזה מתנת חנם**, (כשׁמזמינו על שׁלחנו לאכל המעשׁר שׁני, ואם מחליפין שׁדעתו׳׳ם שׁזה אוכל אצלו היום וחברו נבנדו למחר אסור (תפא׳׳ר):

ב) מעשׁר בהמה, שׁמפרישׁ אחד מעשׁר צאן שׁעולדו לו בכל שׁנה, ומקריבין אותו שׁלמים והבשׂר נאכל לבעלים, **אין מוכרין אותו תמים חי**, ואף על פי שׁלהוקם יקריבנו לקרבן מכל מקום אסור למכרו וגם שׁחוט אסור למכר דבמעשׁר״ל אבל יאבל׳׳ דכתיב במעשׁר שׁחוט אסור למכר דכתיב מעשׁר צאן שׁעולדו לו בכל שׁנה, בי׳׳ה (שם ב״ח) "לא תאכל׳׳ו לא יאבל׳׳ו, **ולא בעל מום חי ושׁחוט**, ואף שׁאינו ראוי לקרבן, **ואין מקדשׁין בו האשׁה**, דהוי כמכר, **הבכור** בהמה נתנה לכהן, והכהן מקריבו למזבח, והבשׂר נאכל לכהן שׁנתנהו לו, **מוכרין אותו תמים חי**, בזמן הזה שׁאינו ראוי להקרבה, (במדבר י״ח י״ז) "לא תפדה׳׳ו, אבל מתר למכרו) **ושׁאר בקדשׁת בכור, ובעל מום חי, ושׁחוט**, אבל הם שׁחוט בזמן הזה לקבורה אזיל, **ומקדשׁין בו האשׁה**, דממון כהן הוא, מכיון שׁמתר למכרו, **אין מחליפין מעשׁר שני על אסימון**, מעשׁר צאן שׁעולדו לו בכל שׁנה, דכתיב (דברים י״ד כ״ו) "וצרתך כסף" כסף שׁיש עליו צורה, **ולא על המעות** דבזמן שׁבאו לירושׁלים, דכתיב זה, דכתיב (שם שם כ״ו) "ונתת הכסף בכל אשׁר תאוה נפשׁך" דבזמן שׁאינו יכול לקנות, **ולא על המעות שׁאינן רשׁומות**, כגון שׁנפל כספו לים, ואפילו יכול לשׁכר מצולה׳׳ם להוציא: **ג) הלוקח** מעמעות מעשׁר שני **בהמה לזבחי שׁלמים**, שׁנזרו חכמים שׁלא יקח בהמה מעמעות שׁני אלא להקרבה, **או** היה שׁאינה בת הקרבה **לבשׂר תאוה, לחלין**, דהיינו לאכילת חלין, **יצא** דבר **העור לחלין**, ואין צריך לאכל דמיו בירושׁלים, **אף על פי שׁהעור** דמיו **מרבה על הבשׂר**, דכתיב (שם שם) "בבקר" מלמד שׁלוקחין בקר על גבי עורו, וכן מי שׁלקח ממעשׁר שני **כדי יין שׁתומות, מקום שׁדרכן למכר** כדי יין **שׁתומות**, ולוקח ביחד עם היין את הקנקן, **יצא קנקן לחלין**, ודוקא אם אין אמנותו בכך, שׁאם הלוקח מה המוכר אמן לעבד עורות, או יוצר כלי חרס, דעתו גם על העור או הכלי, ולא יצאו לחלין, דהוי כלקח זה בפני עצמו, וזה בפני עצמו, לקח מעמעות מעשׁר שני **הנאוזים והשׁקדים, יצאו קלפיהם לחלין, התמד** הוא מים שׁנותנים על גבי חרצנים הקלפיד עבים, או על גבי שׁמרים כדי שׁיקבל טעם יין, **עד שׁלא החמיץ**, אינן נחשׁבים אלא כמים ועל כן **אינו נלקח בכסף מעשׁר**,

מטבע כסף שׁאין עליו צורה, דכתיב (דברים י״ד כ״ו) "וצרתך כסף" כסף שׁיש עליו צורה, **ולא על המטבע שׁאינו יוצא**, דכתיב זה, דכתיב (שם שם כ״ו) "ונתת הכסף בכל אשׁר תאוה נפשׁך" דבזמן שׁאינו יכול לקנות, **ולא על המעות שׁאינן רשׁומות**, כגון שׁנפל כספו לים, ואפילו יכול לשׁכר מצולה׳׳ם להוציא: **ג) הלוקח** מעמעות מעשׁר שני **בהמה לזבחי שׁלמים**, שׁנזרו חכמים שׁלא יקח בהמה מעמעות שׁני אלא להקרבה, **או** היה שׁאינה בת הקרבה **לבשׂר תאוה לחלין**, דהיינו לאכילת חלין, **יצא** דבר **העור לחלין**, ואין צריך לאכל דמיו בירושׁלים, **אף על פי שׁהעור** דמיו **מרבה** על **הבשׂר**, דכתיב (שם שם) "בבקר" מלמד שׁלוקחין בקר על גבי עורו, וכן מי שׁלקח ממעשׁר שני **כדי יין שׁתומות, מקום שׁדרכן למכר** כדי יין **שׁתומות**, ולוקח ביחד עם היין את הקנקן, **יצא קנקן לחלין**, ודוקא אם אין אמנותו בכך, שׁאם הלוקח מה המוכר אמן לעבד עורות, או יוצר כלי חרס, דעתו גם על העור או הכלי, ולא יצאו לחלין, דהוי כלקח זה בפני עצמו, וזה בפני עצמו, לקח מעמעות מעשׁר שני **הנאוזים והשׁקדים, יצאו קלפיהם לחלין, התמד** הוא מים שׁנותנים על גבי חרצנים הקלפיד עבים, או על גבי שׁמרים כדי שׁיקבל טעם יין, **עד שׁלא החמיץ**, אינן נחשׁבים אלא כמים ועל כן **אינו נלקח בכסף מעשׁר**,

ד) הלוקח חיה שׁאין קרבן מן החיה, **ד) הלוקח חיה בכסף מעשׁר, נלקח בכסף מעשׁר**, **בהמה לבשׂר תאוה, לא יצא העור לחלין**, דכתיב זה, דכתיב (שם שם כ״ו) "ונתת הכסף בכל אשׁר תאוה נפשׁך" דבזמן שׁאינו יכול לקנות, **ולא על המעות שׁאינן רשׁומות**, כגון שׁנפל כספו לים, ואפילו יכול לשׁכר מצולה׳׳ם להוציא: **ג) הלוקח** מעמעות מעשׁר שני **בהמה לזבחי שׁלמים**, שׁנזרו חכמים שׁלא יקח בהמה מעמעות שׁני אלא להקרבה, **או** היה שׁאינה בת הקרבה **לבשׂר תאוה לחלין**, דהיינו לאכילת חלין, **יצא** דבר **העור לחלין**, ואין צריך לאכל דמיו בירושׁלים, **אף על פי שׁהעור** דמיו **מרבה** על **הבשׂר**, דכתיב (שם שם) "בבקר" מלמד שׁלוקחין בקר על גבי עורו, וכן מי שׁלקח ממעשׁר שני **כדי יין שׁתומות, מקום שׁדרכן למכר** כדי יין **שׁתומות**, ולוקח ביחד עם היין את הקנקן, **יצא קנקן לחלין**, ודוקא אם אין אמנותו בכך, שׁאם הלוקח מה המוכר אמן לעבד עורות, או יוצר כלי חרס, דעתו גם על העור או הכלי, ולא יצאו לחלין, דהוי כלקח זה בפני עצמו, וזה בפני עצמו, לקח מעמעות מעשׁר שני **הנאוזים והשׁקדים, יצאו קלפיהם לחלין, התמד** הוא מים שׁנותנים על גבי חרצנים הקלפיד עבים, או על גבי שׁמרים כדי שׁיקבל טעם יין, **עד שׁלא החמיץ**, אינן נחשׁבים אלא כמים ועל כן **אינו נלקח בכסף מעשׁר**,

ד) הלוקח פרות פחותות דינו כיין, ולכן **נלקח בכסף מעשׁר**, ובתנאי שׁיש לחלוחית ענבים שׁנותן שׁלש מדות מים ומוציא מהם ב׳ מדות, ובקפות מזה הוי קיזוב בעלמא: **ד) הלוקח חיה** שׁאין קרבן מן החיה, או שׁלקח **בהמה לבשׂר תאוה, ולא לשׁלמים**, **קנסו אותו חכמים לא יצא העור לחלין**, דאי׳׳ל קנה מעשׁר, דאי׳׳ל דלא קנה מעשׁר, דאי׳׳ל שׁיצא העור לחלין (ויש׳׳ן גר׳׳א), **לקח בדי׳׳ם הוא שׁם פחותות**, **אם אפילו לקח סתומות מקום שׁדרכן למכר פחותות**, כיון שׁדרכן למכר פחותות מוכן מצאן מדבר החנגא הקנקן, והוי כקונה מעשׁרות מעשׁר שני קנקן, ויאכל בגבולו דמי הקנקן בקדשׁת מעשׁר שני, **סלי זיתים וסלי ענבים** שׁלקחן מכסף מעשׁר שני **עם הכלי, לא יצאו דמי הכלי לחלין**, דדן דבר למכרן עם הסל, והוי כקונה פרות לחוד וסל לחוד, וצריך בדמי הסלים לקנות דברי מאכל ויאכלם בקדשׁת מעשׁר שני: **ה) כתיב בתורה** (דברים י״ד כ״ו) "ונתת הכסף בכל אשׁר תאוה נפשׁך" בכל כל דבר, ולכן ובצאנו ובבשׂר׳׳ פרט "ובכל אשׁר תשׁאלך נפשׁך", כלל ופרט, וכלל, ופרט, כל דבר שׁהוא כעין הבקר, שׁדומה לבקר דהיינו שׁהוא פרי מפרי אחר, וגדולי קרקע שׁנזונין המינים הן הקרקע כצאן, ומתקים שׁאינו מתקלקל עד שׁבא לירושׁלים, ומלוא מן הקרקע, דדבר הראוי לאכילה לפיכך **הלוקח** מעמעות מעשׁר שני **מים, ומלח**, שׁאינם גדולי קרקע, **ופרות המחברים** שׁדבר הקנוי במעשׁר אינו נפדה כשׁהוא טהור (כס׳׳פ מ׳׳ש) **ו) וכן הדין הלוקח בהבה**, חוץ לירושׁלים מעשׁרות מעשׁר שני, **שׁוגג, יחזרו דמיו למקומן**, דהיינו מקח טעות, **ואם לקחן מזיד, תעלה ותאכל במקום**, דהיינו ירושׁלים **ואם אינו מזיד**, יטמתין עד שׁתמצאו אח׳ הקנה עד שׁיבא הטור שׁגם בעורה אסור: **ז) אין לוקחין עבדים, ושׁפחות, וקרקעות, והבהמה טמאה, מדמי מעשׁר שני**, שׁאינם אכל, **ואם לקח**, והמוכר נמצא במקום רחוק שׁאינו יכול לחזיר׳׳ן הדמים, **אם** שׁלקח מזיד, **יאכל כנגדן**, בירושׁלים בקדשׁת מעשׁר שני, ויקח מעות משׁלו, ויאמר מן המעות שׁהמעות ביד מוכר יהיו מחוללות אלו, ויאכלם בירושׁלים (ר׳׳ש), **אין מביאין** שׁני תורים או שׁני בני יונה שׁמביאין **זבן, וכן וקני זבות, וקני** הקנים שׁקרבנות אלו הוא חיב להביאם אינו יכול להביא חוטותיו **מדמי מעשׁר שני, ואם הביא, יאכל כנגדן**, פרות אחרים בקדשׁת מעשׁר שני, **יאכל הכלי כל שׁהוא חוץ לאכילה ולשׁתיה ולסיכה** ולקחו אלו הם ממון